

Arrest

nr. 196 995 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen X en X, en X, die verklaren van Ghanese nationaliteit te zijn, op 12 juli 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 mei 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2017.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. STOROJENKO, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers dienen bij schrijven van 1 februari 2017 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 mei 2017 een beslissing waarbij de verblijfsaanvraag zoals bedoeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Het beroep dat werd ingediend tegen deze beslissing werd verworpen bij arrest nr. 196 993 van 21 december 2017.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging neemt op 4 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van eerste verzoeker. Deze beslissing luidt als volgt:

“De heer [...] en tevens optredend als wettelijke vertegenwoordiger van de minderjarige kinderen m.n. A.J.A. en A.D.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

De kinderen volgen de administratieve toestand van hun vader. Zij dienen dus allemaal samen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Het is aan de heer A.A. om de nodige stappen te ondernemen.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Eveneens op 4 mei 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, ten aanzien van tweede verzoeker. Deze beslissing luidt als volgt:

“De heer:[...]

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de onontvankelijkheid

2.1. Verweerder werpt in de nota met opmerkingen een eerste exceptie van onontvankelijkheid op, in zoverre het beroep is ingesteld door eerste verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen. Hij stelt dat, overeenkomstig artikel 35 van het WIPR, het toepasselijke recht inzake de uitoefening van het ouderlijk gezag wordt bepaald door het recht van de Staat op wiens grondgebied het kind zijn gewone verblijfplaats heeft, in casu België. Onder verwijzing naar artikel 376

van het Burgerlijk Wetboek, stelt verweerder dat beide ouders gezamenlijk dienen op te treden als vertegenwoordiger van een minderjarig kind.

2.2. Artikel 35 van het WIPR werd bij wet van 27 november 2013 (inwerkingtreding 1 september 2014) aangevuld met een §3. Het eerste lid luidt als volgt: “§ 3. *Indien de persoon jonger is dan achttien jaar wordt het toepasselijke recht, in afwijking van de bepalingen van de §§ 1 en 2, bepaald door het Verdrag inzake de bevoegdheid, het toepasselijke recht, de erkenning, de tenuitvoerlegging en de samenwerking op het gebied van ouderlijke verantwoordelijkheid en maatregelen ter bescherming van kinderen, gesloten te 's-Gravenhage op 19 oktober 1996*”. Artikel 17 van dit Verdrag, dat goedgekeurd werd bij wet van 5 mei 2014 (inwerkingtreding 1 september 2014) luidt als volgt: “*De uitoefening van de ouderlijke verantwoordelijkheid wordt beheerst door het recht van de Staat van de gewone verblijfplaats van het kind. Indien de gewone verblijfplaats van het kind wordt verplaatst, wordt de uitoefening beheerst door het recht van de Staat van de nieuwe gewone verblijfplaats.*” Het voormelde houdt in dat de kwestie van de uitoefening van het ouderlijk gezag wordt geregeld door het Belgisch recht. Het betreft de toepassing van artikel 376 BW. Een niet-ontvoogde minderjarige is onbekwaam om in persoon een beroep tot nietigverklaring in te dienen. Hij dient, overeenkomstig het aangehaalde artikel 376 BW, hiervoor vertegenwoordigd te worden door hetzij de beide ouders indien zij het gezag over de persoon van het kind gezamenlijk uitoefenen, hetzij door de ouder die het gezag uitoefent, indien de ouders dit niet gezamenlijk over de persoon van het kind uitoefenen.

2.3. Zoals verweerder terecht opmerkt, treden naar Belgisch recht de ouders dus in beginsel gezamenlijk op als wettelijk vertegenwoordiger voor hun minderjarige kind (artikel 376, eerste lid BW). Het vermoeden van instemming van de andere ouder wanneer één van hen alleen zou optreden (artikel 376, tweede lid BW) is, zoals verweerder tevens terecht opmerkt, niet van toepassing op de vertegenwoordiging bij proceshandelingen (cf. RvV 2 maart 2010, nr. 39.686, gewezen in Algemene Vergadering), zoals in casu.

2.4. Ter terechtzitting wordt niet betwist dat het ouderlijk gezag over de minderjarige kinderen gezamenlijk wordt uitgeoefend door verzoeker en zijn echtgenote en dus niet exclusief berust bij eerste verzoeker doch de raadsman van eerste verzoeker stelt dat aangezien de moeder heeft toegestemd in het vertrek van de minderjarige kinderen naar België, zij ook wordt geacht in te stemmen met de aanvraag om verblijfsmachtiging die eerste verzoeker in eigen naam en ten behoeve van de minderjarige kinderen heeft ingediend en dat hij dan wordt geacht eveneens de instemming te hebben van de moeder van zijn kinderen om op te treden als wettelijk vertegenwoordiger van deze kinderen in het kader van het beroep dat hij heeft ingediend tegen de beslissing van de verwerende partij over deze aanvraag om verblijfsmachtiging en de bevelen om het grondgebied te verlaten die zij in dit verband treft. Verzoeker kan echter niet gevolgd worden in zijn betoog, omdat dit juridische grondslag mist. Het vermoeden van instemming gaat niet op wanneer één ouder een annulatieberoep instelt bij de Raad, daar waar het ouderlijk gezag door beide ouders samen wordt uitgeoefend. Ingevolge het bepaalde in artikel 376, eerste lid, van het Burgerlijk Wetboek moesten eerste verzoeker en zijn echtgenote als moeder van de twee minderjarige kinderen gezamenlijk optreden om namens die kinderen een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad (cf. RvS 28 maart 2017, nr. 237.805).

2.5. Aangezien huidig beroep wordt ingesteld door eerste verzoeker alleen in zijn hoedanigheid van wettelijk vertegenwoordiger van zijn kinderen terwijl deze proceshandeling vereist dat beide ouders optreden als wettelijk vertegenwoordigers en noch uit het verzoekschrift, noch uit een bij het verzoekschrift gevoegd stuk de vereiste toestemming van de moeder blijkt, is het beroep onontvankelijk in zoverre het werd ingesteld door eerste verzoeker als wettelijke vertegenwoordiger van zijn minderjarige kinderen.

De in punt 2.1. bedoelde eerste exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen van de verwerende partij, is gegrond.

2.6. Er kan – zoals de Raad tot treurnis toe dient te herhalen – verzoekers geen belang worden ontzegd bij het thans voorliggende beroep om reden dat de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten volgens verweerder werden gegeven op grond van een gebonden bevoegdheid die voortvloeit uit de toepassing van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Immers bepaalt de eerste zin van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, “*Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag (...)*”. Er mag dus geen bevel worden gegeven of het bevel mag niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele

Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest) waarvan in casu de schending wordt aangehaald. De aangevoerde schending dient te worden onderzocht.

2.7. Waar verweerder stelt dat verzoekers geen schending aannemelijk maken van artikel 8 van het EVRM en artikel 24 van het Handvest, loopt hij vooruit op het onderzoek van dit middel door de Raad zodat op basis hiervan niet tot de onontvankelijkheid van het beroep kan worden besloten.

2.8. De Raad merkt verder op dat het gegeven dat een eerder bevel werd afgegeven aan verzoekers hen niet uitsluit van elk belang bij het aanvechten van een later bevel, en wel omdat hun situatie kan geëvolueerd zijn ten opzichte van de situatie die aanleiding gaf tot het eerste bevel om het grondgebied te verlaten.

De tweede exceptie van onontvankelijkheid van het beroep, opgeworpen in de nota met opmerkingen, wordt dan ook verworpen.

3. Onderzoek van het beroep voor zover het werd ingediend door eerste en tweede verzoeker (samen verzoekers)

Uit de bespreking van onderstaand middel blijkt dat slechts korte debatten vereist zijn.

3.1. Verzoekers voeren in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 7, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM, van artikel 24 van het Handvest, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Zij verstrekken volgende toelichting bij hun middel:

"[...] De bestreden bestuursbeslissing wordt louter gemotiveerd als volgt:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum."

5.2.

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid. Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

5.3.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet klinkt als volgt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven: (...)" (eigen onderlijning)

Uit deze bepaling blijkt expliciet dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening MOET houden met de individuele situatie van de betrokkene, zoals er zijn:

- De onterechte intrekking van het verblijfsrecht van verzoekers ;*
- De kinderen van verzoekende partijen, die in België schoolgaan;*

- De gezinscel van verzoekers die in België uitgebouwd werd.

De Dienst Vreemdelingenzaken had de individuele werksituatie van de verzoekende partij onder de loep moeten nemen, zodoende tot een juridisch en feitelijk correct besluit te komen in het dossier van de verzoekende partij.

Geen enkele verwijzing naar de individuele situatie van de verzoekende partij en haar medische achtergrond en familiale situatie wordt verricht, hoewel uit de ingediende verblijfsaanvraag overeenkomstig het art. 9bis van de Vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de individuele situatie aan het bestuur bekend was.

5.4.

Bovendien moet de Dienst Vreemdelingenzaken bij het opleggen van een verwijderingsbeslissing rekening houden met de specifieke omstandigheden en meer bepaald met het gezinsleven.

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familielevens en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de terugkeerrichtlijn en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Het Hof van Justitie stelt in deze dat wanneer de bevoegde nationale autoriteit voornemens is een terugkeerbesluit te nemen, zij dient te voldoen aan de door artikel 5 van de voormelde richtlijn opgelegde verplichtingen en de betrokkene daarover moet horen (HVJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, par. 49).

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 EVRM en noodzaakt een individueel onderzoek, zodat wordt gewaarborgd dat DVZ, ook in het kader van een gebonden bevoegdheid, bij het nemen van een verwijderingsbeslissing, rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten, onder andere het gezins- en familielevens van de vreemdeling.

Het individueel onderzoek, in het kader van artikel 74/13 Vw kan enkel een nuttig effect kennen, indien betrokkene in staat werd gesteld om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken.

Echter zal uit verdere uiteenzetting blijken dat dit niet gebeurd is.

De bestreden beslissingen bevatten bovendien geen enkele motivering omtrent deze wettelijke bepaling vervat in het artikel 74/13 Vreemdelingenwet zodat het ook niet bewezen voorkomt dat hiermee terdege rekening gehouden werd door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit onderstaande uiteenzetting zal bovendien blijken dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoekers.

In de verwijderingsbeslissing – bijlage 13 - is er zelfs geen verwijzing naar het artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Er is geen rekening gehouden met de specifieke en humanitaire omstandigheden.

De motiveringsplicht is geschonden.

5.5.

In casu zijn de humanitaire omstandigheden zeker aanwezig.

- 5.5.1.

Vooreerst dient opgemerkt dat verzoekers in het verleden verblijfsgerechtigd waren en dat hun verblijfsrecht onterecht werd ingetrokken. Immers viel in hoofdte van verzoekers niets te verwijten.

Hoewel verzoekers nu de nodige stappen ondernemen om hun verblijfsrecht te legaliseren, wordt hen toch een bevel tot verlaten grondgebied toegekend.

- 5.5.2.

a)

Verder dient ook opgemerkt dat de beslissing geen afweging maakt omtrent het familielevens.

Het recht op een gezinsleven wordt geschonden.

Art. 74/13 Vw. stelt zeer duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken verplicht is om rekening te houden met het gezinsleven.

De bestreden beslissing is dus geenszins te verzoenen met de hogere rechtsnorm volgende uit het artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM), dat luidt als volgt:

“Recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het art. 8 EVRM beschermt het gezins- en familieleven, gezien de feitelijke omstandigheden kan in casu geenszins het familieleven worden betwist.

Hoewel de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was van het gezinsleven, werd dit niet gemotiveerd!

Het respect voor art. 8 EVRM in hoofde van de staat is niet enkel een negatieve verplichting, maar houdt ook een positieve verplichting in (Marckx et Johnston : EHRM, 13 juni 1979, Marckx/Belgique, serie A, nr. 31, p. 15; EHRM, 18 december 1986, Johnston/Ierland, serie A, nr. 112, p. 25.), (EHRM, 22 juni 1989, Eriksson /Zweden, serie A, nr. 156; EHRM 23 sept. 1994, Hokkanen/Finland, serie A, nr 299-

A).

Inmengingen op het art. 8 EVRM kunnen enkel gebeuren wanneer deze voorzien zijn in de wet en noodzakelijk in een democratische samenleving.

Hieromtrent dient een belangenafweging te gebeuren (EHRM, 5 februari 2002, Conka / Belgique, § 83).

De bestreden beslissing motiveert geenszins welke belangenafweging werd gemaakt of waarom de bestreden beslissing art. 8 EVRM niet zou schenden.

Het is niet omdat alle gezinsleden zouden terugkeren naar Tunesië dat er automatisch geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.

b)

De verzoekende partij benadrukt dat hij, gedurende tijdens zijn legaal verblijf zelfs tot op heden, steeds heeft samengewoond als gezin met de twee minderejarige kinderen en de meerderjarige zoon.

De verzoekende partij vormt een effectieve gezinscel met zijn minderjarige kinderen en zijn meerderjarige zoon, die hier allen school lopen.

De band van de kinderen met Ghana in ondertussen vervaagt, in tegenstelling tot hetgeen de verwerende partij insinueert. De kinderen lopen hier school, wonen hier zonder hun moeder om goede redenen en hebben een uitgebreid sociaal netwerk opgebouwd.

Toch is DVZ de menig toegedaan dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 E.V.R.M. is , gelet op het feit dat het voltallige gezin dient terug te keren naar Ghana.

Echter is dit geen afdoende motivering.

a)

Artikel 8 E.V.R.M. is reeds uitvoering het onderwerp geweest van Rechtspraak.

Verzoekers wensen expliciet te verwijzen naar het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM).

Alle landen die partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens moeten nagaan of een beslissing over verblijfsrecht het recht op een gezinsleven (artikel 8 EVRM) al dan niet schendt.

Zij moeten een belangenafweging ('fair balance'-toets) maken: dat is een afweging tussen het belang van de staat om immigratie te controleren, en het belang van de vreemdeling om een gezinsleven te hebben op het grondgebied van de staat.

In casu zijn de gelijkenissen treffend met de omstandigheden welke beoordeeld werden in het arrest Jeunesse.

Een Surinaamse echtgenote van een Nederlandse man, met wie ze samen drie Nederlandse kinderen had, had talloze aanvragen ingediend bij de Nederlandse overheid voor een verblijf op basis van lange verblijfsprocedures en op basis van haar bijzondere en individuele omstandigheden. Haar aanvragen werden telkens afgewezen om procedurele redenen: ze moest haar aanvraag indienen bij het Nederlands consulaat in Suriname en niet in Nederland.

Het Hof herhaalde in het arrest zijn vaste rechtspraak dat artikel 8 EVRM geen algemene verplichting inhoudt voor een staat om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren. Toch kan er soms een positieve verplichting bestaan voor een staat om een toelating tot verblijf te geven om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen. In casu

dienen de positieve verplichtingen enerzijds beoordeeld te worden aan de bijzondere omstandigheden van de specifieke situatie, en anderzijds van het algemeen belang van de staat. Het betreft een 'fair balance'-toets die moet gemaakt worden. Bij een dergelijke belangenafweging meent de Hof dat de staat onder meer rekening houden met de volgende elementen: □ de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken bij uitwijzing naar het land van bestemming, □ de omvang van de banden in de staat, □ de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. □ de vraag of de vreemdeling wist, op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, dat het voortbestaan van dit gezinsleven van bij het begin onzeker was omwille van zijn precair verblijf. Als dit het geval is, volgt uit vaste rechtspraak van het EHRM dat de uitwijzing van een derdelands familielid slechts in uitzonderlijke omstandigheden een schending kan uitmaken van artikel 8 EVRM. □ Tot slot moet het hoger belang van het kind in overweging genomen worden, wanneer kinderen betrokken zijn bij de verblijfsaanvraag. Het Hof herhaalt zijn rechtspraak dat er een brede consensus bestaat, ook in het internationale recht, dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn. (zie ondernummer 4.7)

In casu is er geen enkele fair balance toets gemaakt.

De loutere motivering dat het voltallige gezin naar Ghana dient te gaan, is geen afdoende motivering om te stellen dat er geen sprake is van artikel 8 E.V.R.M.

Immers zijn er nog verschillende andere elementen die in casu hadden beoordeeld moeten worden.

Zo had onder meer moeten gekeken worden naar de banden die verzoekers hebben met Ghana. Het volledig sociaal netwerk van verzoekers ligt in België. Zij hebben Ghana achterwege gelaten omdat eerste verzoeker van mening was dat dit niet de beste optie om zijn kinderen daar op te voeden. Het vermoeden dat Ghana niet in het belang is van de kinderen wordt nog eens bevestigd dat de kinderen bij hun vader wonen in België en niet bij hun moeder in Ghana.

Meer nog in Ghana hebben verzoekers geen enkele werkgelegenheid, woongelegenheid of enige ander manier om hun gezinsleven op een menswaardige manier uit te oefenen. Indien zij de aanvraag doen in hun land van herkomst, zullen de kinderen niet kunnen rekenen op de financiële steun van hun vader, gezin hij geen werk heeft in Ghana. Ook zullen de kinderen niet naar school gaan. Het spreekt voor zich dat kosteloos naar school gaan een luxe is die men niet heeft in Ghana. Hoe dient het gezin te overleven in Ghana in de periode voor de afhandeling van een humanitaire visum?

Evident zijn er grote hinderpalen die verhinderen dat verzoekers hun gezinsleven in Ghana normaal en effectief kunnen uitoefenen of uitbouwen.

Verder dient opgemerkt dat verzoekers hun gezinsleven in legaal verblijf verder hebben uitgebouwd. Verzoekers verbleven geruime tijd legaal in.

Eerste verzoeker wist op het moment dat hij het gezinsleven creëerde, niet dat het voortbestaan van dit gezinsleven onzeker zou kunnen zijn.

Gelet op het feit dat er minderjarige kinderen bij betrokken zijn, wegen de positieve verplichtingen harder door.

Bovendien dient benadrukt dat in casu het belang van de staat niet in gedrang wordt gebracht.

Verzoekers hebben nog nooit een strafbaar feit gepleegd en hebben zich steeds als goede huisvaders gedragen. Eerste verzoeker heeft steeds alles in het werk gesteld om te werken en zijn steentje bij te dragen aan de maatschappij.

Het loutere feit dat verzoekers geen gevolg hebben gegeven aan de verplichting om het grondgebied te verlaten, kan niet zonder meer aan verzoekers verweten worden.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde immers reeds in het arrest van Jeunesse dat het aan de Staat was die betrokkene gedurende lange tijd gedoogde, terwijl het de mogelijkheid had om te repatriëren. Hierdoor kon betrokkene sterke familiale, sociale en culturele banden ontwikkelen in Nederland.

Hoewel er reeds uitgebreide Europese Rechtspraak is omtrent de toetsing van artikel 8 EVRM, heeft DVZ nagelaten een dergelijke af toetsing te maken. De zeer beperkte motivering omtrent artikel 8 E.V.R.M. faalt In het arrest van Jeunesse wam het Hof tot het besluit dat 'Hoewel er geen onoverkomelijke hinderpalen bestaan die verhinderen dat het gezinsleven in Suriname voortgezet wordt (gezien de gemeenschappelijke achtergrond van de ouders en de jonge leeftijd van hun kinderen), zou een gedwongen terugkeer zeer zwaar vallen voor de vrouw en haar gezin.' Bijgevolg was er een sprake van schending van artikel 8 EVRM. In casu menen verzoekers wel dat er hinderpalen zijn en indien de Raad toch de mening toegedaan zou zijn dat er geen hinderpalen zijn, dient opgemerkt dat hun situatie volledig gelijklopend is als met die de vreemdelingen in het arrest van Jeunesse en een terugkeer naar

Ghana disproportioneel zwaar zo vallen voor het gezin. Er is bijgevolg wel een schending van artikel 8 EVRM.

- 5.5.3.

Er dient opgemerkt dat huidige beslissing niet alleen betrekking heeft op eerste en tweede verzoeker, maar ook op de minderjarige kinderen.

a)

De verzoekers ziet niet in hoe de terugkeer van de verzoeker in het belang kan zijn van de kinderen.

De rechten van het kind werden niet eens gemotiveerd in de bestreden beslissing!

- Artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt :

“Rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

3. Ieder kind heeft er recht op regelmatig persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden, tenzij dit tegen zijn belangen indruist.”

Echter kan onmogelijk voorgehouden worden dat huidige beslissing genomen met het hoger belang van het kind in gedachte .

b)

Verder wordt het hoger belang van het kind impliciet ook gewaarborgd door artikel 8 EVMR.

Immers dient DVZ, in elke verblijfsbeslissing die mogelijks het recht op gezinsleven (artikel 8 EVRM) schendt, ook het hoger belang van het kind in overweging nemen.

Dit volgt ook rechtstreeks uit het arrest Jeunesse tegen Nederland van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) Volgens het EHRM moeten nationale overheden steeds de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit onderzoeken van een uitwijzing om een effectieve bescherming te geven aan de kinderen die er rechtstreeks door geraakt worden en om voldoende gewicht te geven aan hun hoger belang. Bij gezinsvorming of -hereniging en de beoordeling van artikel 8 EVRM moet er vooral rekening gehouden worden met de leeftijd van de kinderen, hun banden met de betrokken landen en de mate van afhankelijkheid van hun ouders. In casu zijn het zeer jonge kinderen, die geen enkele band met Ghana hebben. Zij hebben enkel sterke banden in België en geen enkele rechtstreekse band met Ghana.

In casu kan onmogelijk voorgehouden worden dat de belangen van de minderjarige kinderen in overweging genomen.

5.6.

Verzoeker heeft nog maar 1 aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend.

Deze aanvraag werd nog niet beoordeeld. Verzoeker is nog steeds in afwachting van een beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Ondanks het uitblijven van een beslissing gaat Dienst Vreemdelingenzaken toch over tot het nemen van een verwijderingsmaatregel.

Dit is volledig in strijd met de vaste rechtspraak van de Raad van State en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Bij een hangende aanvraag, conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, moet Dienst Vreemdelingenzaken eerst nagaan welke elementen en argumenten je inroept.

Hier werd dit evident volledig nagelaten.

Verzoeker kan dienstig verwijzen naar het arresten van de Raad van state met nummer 196.577 van 01 oktober 2009 en arrest met nummer 198.507 van 3 december 2009.

In beide beslissingen wordt dezelfde motivering gegeven:

In beide arresten werd het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vernietigd, vanwege een schending van de motiveringsplicht.

Immers moet bij het nemen van een beslissing alle elementen eigen aan het dossier in rekening gebracht worden.

In casu kon niet geoordeeld worden dat het indienen van een verzoek tot machtiging van verblijf op zich geen hindernis uitmaakt voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten, bij wijze van politionele maatregel, zonder effectief rekening te houden met het ingediende verzoek en de buitengewone omstandigheden die hierin opgenomen waren. Het beginsel van behoorlijk bestuur is dan ook geschonden.

Huidige arresten betreffen 2 principearresten, welke de Dienst vreemdelingenzaken heeft nagelaten te volgend.

De gelijkenissen zijn treffend, in casu is er geen enkele motivering terug te vinden omtrent de hangende aanvraag conform artikel 9bis.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft volledig nagelaten om na te gaan of huidige aanvraag een hindernis vormt voor het uitvoeren van een verwijderingsmaatregel.

Het feit dat reeds verschillende asielprocedures negatief werden afgesloten impliceert niet dat de aanvraag om humanitaire redenen automatisch ook negatief wordt afgesloten en deze aanvraag geen andere elementen, welke losstaan van een asielaanvraag ,inhouden die een verwijderingsmaatregel verhinderen.

Echter werd dit nagelaten om te onderzoeken door Dienst Vreemdelingenzaken. Nergens wordt er enige verwijzing gemaakt naar de hangende aanvraag conform artikel 9bis.

in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State, impliceert dit een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motiveringsverplichting.

5.7.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat hij en zijn kinderen het grondgebied dienen te verlaten.

In de bestreden beslissing wordt er verwezen naar de artikelen 7, 27 en 74/14.

Zo heeft de Vlaamse Minister voor Onderwijs Hilde Crevits in de Commissie voor Onderwijs van het Vlaams Parlement haar bezorgdheid geuit n.a.v. een vraag van Vlaams Parlementslid Meuleman (verslag 10/03/2016).

Zij stelt eveneens dat het vanuit pedagogisch en sociaal perspectief niet aan te raden valt kinderen uit hun schooljaar weg te halen en dat dit als traumatiserend ervaren wordt:

“Elisabeth Meuleman :

(...)

Het is jammer dat kinderen, wanneer ze zich uiteindelijk terug een beetje kunnen settelen, in een vaste school, met schooldagen met structuur en zekerheid, terug uit die structuur worden getrokken. Ze moeten alweer opnieuw beginnen. Ook voor de leerkrachten, die met hart en ziel deze kinderen begeleiden, is het vertrek van ‘hun’ jongeren ontmoedigend. Een doordachter opvangbeleid en een betere communicatie en afstemming tussen Fedasil en het departement Onderwijs zou deze toestanden misschien kunnen vermijden.

Deze bezorgdheid ligt ook in de lijn van de vragen van Zonderwijs. Zonderwijs komt op voor geïntegreerde leerlingen die na jaren onderwijs in België worden uitgewezen. Ook Groen is voorstander voor een onderwijsverblijf voor deze jongeren en vraagt minimaal om jongeren toch op zijn minst het schooljaar te laten afmaken in België. Ook een betere communicatie met de school kan ervoor zorgen dat deze meer begeleiding kan bieden voor de kinderen en hun klasgenoten. Uit uw antwoord op schriftelijke vraag nr. 6 van collega Soens blijkt dat het overleg hierover wordt vervolgd.

Wat is de stand van zaken in het overleg met Zonderwijs, het Kinderrechtencommissariaat, vertegenwoordigers van de onderwijskoepels en de kabinetten van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en van Onderwijs? Welke conclusies zijn genomen met betrekking tot de uitwijzing van minderjarigen tijdens het schooljaar?

(...)

Minister Crevits:

Collega Meuleman, u weet dat ik tijdens het overleg met Zonderwijs, de onderwijskoepels, het Kinderrechtencommissariaat en de kabinetten Asiel en Migratie en Welzijn in 2015 bepleit heb om leerlingen waarvan het gezin een bevel krijgt het grondgebied te verlaten, per definitie de kans te geven om het schooljaar te laten uitdoen. In de omzendbrief van 2003 is al een maatregel opgenomen die de mogelijkheid biedt aan de Dienst Vreemdelingenzaken om de beslissing van uitwijzing op te schorten tot het einde van het schooljaar als de beslissing valt in de periode vanaf de paasvakantie. Ook een verlenging in geval van tweede zitting kan door de Dienst Vreemdelingenzaken overwogen worden. Deze maatregel kan enkel betrekking hebben op de leden van het kerngezin van het betrokken kind.

Vanuit pedagogisch en sociaal perspectief is het zeker niet wenselijk om leerlingen plots en midden in het schooljaar weg te halen uit de school. Dat is voor alle betrokkenen een traumatische ervaring. De mogelijkheid die vandaag al geldt voor leerlingen, wilde ik dus uitgebreid zien naar het hele schooljaar. U weet ook dat de staatssecretaris daar geen enkele ruimte voor zag. Zijn vrees was dat dit zou leiden tot een aanzuigeffect. Het is praktisch niet mogelijk – zo zei hij zelf – om alle uitwijzingen effectief in de korte periode van het zomerverlof te laten plaatsvinden en al deze gezinnen langer in het opvangsysteem te houden.

Op 22 januari heb ik opnieuw hierover met het kabinet van de staatssecretaris gesproken en bepleit dat het toch cruciaal is dat leerlingen hun schooljaar kunnen afwerken, maar voorlopig komt er geen enkele marge om een en ander uit te breiden. Vanuit onderwijsperspectief zal ik dat sowieso blijven bepleiten, ook binnen de overlegmomenten tussen het Kinderrechtencommissariaat, de onderwijsverstrekkers en Zonderwijs.”

Zie <https://www.vlaamsparlement.be/commissies/commissievergaderingen/1039805/verslag/104532>

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt. Evenwel kan worden ingezien dat bij de voorliggende beslissing in de huidige omstandigheden van de minderjarige schoolgaande kinderen die hier zijn opgevoed en op het einde van het schooljaar uit hun schoolomgeving en sociale omgeving abrupt worden weggetrokken die kinderen psychologische schade zou toebrengen.

Ook de Vlaamse Minister van Onderwijs spreekt van een traumatiserende ervaring.

Als er kinderen het voorwerp uitmaken van een uitwijzingsbeslissing dient bijgevolg extra omzichtig omgegaan te worden.

Ook de wet voorziet dit én dit in verschillende bepalingen!

Allereerst stelt het art. 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen. Dit principe is ook vervat in artikel 22bis van de Belgische Grondwet.

Het artikel 24 van het Handvest betreffende de grondrechten van de Europese Unie stelt :

“Rechten van het kind

(...)

2. Bij alle handelingen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden verricht door overheidsinstanties of particuliere instellingen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging.

(...)”

Hoewel het direct werkende Handvest van de grondrechten van de Europese Unie stelt dat elke handeling dient genomen te worden in het hoger belang van het kind heeft de Dienst Vreemdelingenzaken dit belang bij de bestreden beslissing niet voor ogen gehad.

Er wordt door de Dienst Vreemdelingenzaken helemaal geen rekening gehouden met de nadelen die tot stand gebracht worden door het wegtrekken uit de schoolomgeving en de sociale omgeving.

Het gaat inderdaad om een stereotiepe motivering aangezien de Dienst Vreemdelingenzaken enkel stelt dat het recht op onderwijs geen absoluut recht is en dat „niets belet de kinderen in het land van herkomst het onderwijs verder te zetten”.

Een stereotiepe motivering druist in tegen het principe dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

Dat de kinderen hun schoolplicht miskennen en daardoor hun schooljaar niet kunnen afmaken, wordt niet betrokken in de beslissing.

De belangenafweging is niet gebeurd terwijl het principe geldt dat de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

Dit verwondert ten zeerste. Het is de Dienst Vreemdelingenzaken die in de bestreden beslissing stelt dat de kinderen het onderwijs kunnen verderzetten in Ghana.

Schijnbaar doet de Dienst Vreemdelingenzaken dit op basis van elementen die haar motivering ondersteunen, maar in het administratieve dossier zitten geen stavingsstukken die dit aantonen !

Nochtans stelt het principe vervat in art. 870 Ger. W. dat iedere partij het bewijs moet aanvoeren van de feiten die zij aanvoert.

Dit past ook in het kader van het principe dat de Dienst Vreemdelingenzaken zijn beslissingen schraagt op een nauwkeurig onderzoek.

Nergens in het dossier is terug te vinden dat de kinderen hun onderwijs kunnen verder zetten in Ghana.

Kennelijk mag de Dienst Vreemdelingenzaken motiveren op basis van veronderstellingen terwijl de verzoekende partij het tegendeel dient te bewijzen van ongestaafde beweringen. Dit is een ongelijkheid van procesvoering.

Er wordt voorbij gegaan aan de realiteit van de kinderen die steeds naar de Nederlandstalige school zijn gegaan.

Hoewel zelfs de Vlaamse Minister van Onderwijs erkent dat dit een traumatische ervaring uitmaakt voor de kinderen, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken hiervoor geen aandacht

Ook wat de nadelige gevolgen betreft naar de toekomst in hoofde van de kinderen wordt er geen rekening gehouden.

Het zou schrijnend zijn dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen meegaat in de redenering dat de vader te verwijten is dat de kinderen in België zijn gebleven.

Er wordt gesteld dat de verzoekende partij de situatie aan zijn eigen handelen te wijten heeft.

De verzoek heeft misschien wel die beslissing genomen om in België te blijven maar deed dit wel in het belang van de kinderen, maar kan de Dienst Vreemdelingenzaken en de Raad dan wel nuttig stellen dat de belangen van de kinderen de eerste prioriteit vormden bij het nemen van de bestreden beslissing als zij de belangen van die kinderen ondergeschikt maken aan het gegeven dat de vader voor hen heeft beslist ?

Op de website van Zonderwijs blijkt dat uit een onderzoek van teruggekeerde kinderen naar Kosovo velen depressief zijn, aan PTSD lijden en de uitwijzing als de verschrikkelijkste ervaring beschrijven.

Zie stuk 12 en zie <http://www.zonderwijs.be/>

“Cijfers uit een onderzoek bij 164 teruggekeerde kinderen in Kosovo in 2012.

- 70 % gaat NIET meer naar school

- 44% is depressief

- 25 % is suïcidaal

- 33% lijdt aan PTSD (Post Traumatic Stress Syndrome, normaal enkel bij te zien bij kinderen uit oorlogssituaties of vluchtelingenkampen)

- 23% heeft geen vrienden

- 55% zegt dat de uitwijzing ‘de verschrikkelijkste ervaring van mijn leven was’.”

- Hoewel de kinderen van verzoeker de Ghanese nationaliteit hebben en niet van Kosovo zijn is het van belang om naar dit onderzoek te verwijzen om aan te tonen dat de Dienst Vreemdelingenzaken rekening dient te houden met de traumatische aard van een uitwijzing en tevens terdege rekening dient te houden met de nadelige effecten voor deze kinderen!

Het onderzoek is niet nauwkeurig gevoerd naar de nadelige effecten voor de kinderen.

Het art. 74/13 Vw. stelt nochtans uitdrukkelijk dat de verweerster rekening dient te houden met de persoonlijke elementen van het dossier bij ELKE verwijderingsmaatregel:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

(zie art. 74/13 Vw.)

5.8.

Het zorgvuldigheidsbeginsel brengt met zich mee dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze dient voor te bereiden. De beslissing dient eveneens het resultaat te zijn van een correcte feitenvinding.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de Dienst Vreemdelingenzaken bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

De persoonlijke situatie van de verzoekende partij dient aldus in rekening gebracht te worden en de Dienst Vreemdelingenzaken dient zich hieromtrent te informeren teneinde met kennis van zaken te kunnen beslissen.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een afdoende wijze kennis heeft van de persoonlijke situatie van de verzoekende partij.

De Dienst Vreemdelingenzaken kan dan ook niet in alle redelijkheid voorhouden met kennis van zaken te hebben geoordeeld.”

3.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen in casu zijn voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoekers niet in het bezit zijn van een geldig visum. Verzoekers hekelen het gegeven dat, in weerwil van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, geen enkele verwijzing naar hun individuele situatie in de bevelen is terug te vinden. In deze wijst de Raad er vooreerst op dat uit een lezing van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet kan worden vastgesteld dat vereist is dat aangaande de hierin opgesomde elementen formeel wordt gemotiveerd in de bevelen om het grond-

gebied te verlaten (cf. RvS 23 mei 2017, nrs. 238.292 en 238.293). Verder wijst de Raad er enerzijds op dat zich in het administratief dossier een synthesesedocument bevindt, waaruit wel degelijk blijkt dat rekening werd gehouden met de in voormelde wetsbepaling opgesomde elementen en anderzijds dat op dezelfde datum als de thans bestreden bevelen tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen, waarin reeds werd gemotiveerd aangaande de thans door verzoekers aangehaalde elementen die hun zaak kenmerken. In het licht hiervan kunnen verzoekers niet de verwachting koesteren nogmaals een motivering aangaande hun situatie terug te vinden in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten of dat zij nog dienden te worden gehoord alvorens de verwerende partij deze beslissingen trof. De Raad wijst er verder nog op dat uit een lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers kennis hebben van de motieven van de bestreden beslissingen, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.4. Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

3.5. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.6. Verzoekers betwisten niet dat zij zich bevinden in de situatie van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet. Wel betogen zij, onder verwijzing naar arresten van de Raad van State, dat verweerder zich diende te onthouden van het treffen van een verwijderingsmaatregel ten aanzien van verzoekers, zolang nog geen beslissing inzake de hangende verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is getroffen. Daargelaten de vraag in welke mate dergelijk betoog kan worden aangenomen – gelet op het gegeven dat het louter indienen van een verblijfsaanvraag op voormelde grond geen wijziging inhoudt van verzoekers' onwettige verblijfssituatie – wijst de Raad erop dat op dezelfde datum als de thans bestreden beslissingen tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen. Aldus werd wel degelijk reeds een beoordeling van de verblijfsaanvraag en de daarin aangevoerde buitengewone omstandigheden gemaakt door verweerder. Verzoekers' gehele betoog dienaangaande is dan ook niet dienstig.

3.7. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, luidt deze bepaling als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

De Raad herhaalt dat uit een nalezing van het administratief dossier blijkt dat zich hierin een synthesesedocument bevindt, waaruit blijkt dat wel degelijk rekening werd gehouden met de in voormelde wetsbepaling opgesomde elementen. Zo werd aangaande het hoger belang van het kind gesteld dat *“het in het belang van de kinderen [is] dat zij terug gaan naar hun leven in Ghana. Zij hebben tot eind 2014 aldaar gewoond en geleefd. Bovendien verblijft hun mama nog steeds in Ghana. Het is in het belang van de kinderen dat de papa het bevel respecteert.”* Inzake het gezinsleven werd gesteld dat *“papa illegaal [is]. Zie hierboven. Het is in het belang van het gezin dat zij allemaal samen terugkeren.”* Inzake de gezondheidstoestand werd gesteld dat *“geen elementen [zijn] aangehaald”*. Het stond verzoekers vrij om inzage in het administratief dossier te verzoeken, zodat zij kennis konden nemen van dit synthesesedocument. Daarenboven herhaalt de Raad dat op dezelfde datum als de thans bestreden beslissingen tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen ten aanzien van verzoekers. De thans

door verzoekers aangehaalde elementen die hun zaak kenmerken – met name de onterechte intrekking van het verblijfsrecht, het hoger belang van de kinderen en de gezinscel die alhier werd uitgebouwd – werden reeds beoordeeld in het licht van voormelde verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoekers nog wijzen op de “*medische achtergrond*”, concretiseren zij dit geenszins en tonen zij niet aan dat zij aan enig medisch probleem zouden lijden. Aldus maken zij met hun niet-geconcretiseerde en ongestaafde verwijzing naar een medische achtergrond geenszins aannemelijk dat verweerder niet kon stellen dat er geen gezondheidsproblemen zijn aangehaald. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.8. Het door verzoekers geschonden geachte artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu staat niet ter betwisting dat eerste verzoeker, tweede verzoeker en de minderjarige kinderen een beschermenswaardig gezinsleven onderhouden.

3.9. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is echter niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Hierbij zal de omvang van de negatieve dan wel positieve verplichtingen van een Verdragsluitende Staat in het kader van artikel 8 van het EVRM afhankelijk zijn van de individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemeen belang (EHRM 17 april 2014, nr. 41738/10, *Paposhvili v. België*, par. 140).

3.10. Daargelaten de vraag in welke mate in casu sprake is van een weigering van een voortgezet verblijf – gelet op het gegeven dat verzoekers’ verblijfsrecht reeds werd ingetrokken op 25 mei 2015 en hen tevens reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd – wijst de Raad erop dat zowel in geval van een eerste toelating als in geval van een weigering van een voortgezet verblijf dezelfde kernvraag dient te worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 68-69).

3.11. Indien minderjarige kinderen betrokken zijn, quod in casu, dan moet het hoger belang van deze kinderen in acht worden genomen. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109). Dit wil niet zeggen dat als minderjarige kinderen betrokken zijn, de beslissing steeds positief dient te zijn. Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 35-136). In wezen komt de afweging neer op de vraag naar het aanpassingsvermogen van de betrokken

kinderen, met name de vraag of zij zich kunnen aanpassen aan een andere omgeving (EHRM 18 oktober 2006, Üneler/Nederland (GK), § 64).

3.12. Wat betreft het gebrek aan een afweging inzake artikel 8 van het EVRM in de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten, wijst de Raad er nogmaals op dat op dezelfde datum als de thans bestreden beslissingen tevens een onontvankelijkheidsbeslissing inzake een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet werd getroffen. In deze onontvankelijkheidsbeslissing werd reeds een belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM gemaakt, zodat verzoekers niet de verwachting kunnen koesteren deze nogmaals in de bevelen om het grondgebied te verlaten terug te vinden.

3.13. Verzoekers betogen dat de bestreden beslissingen niet getuigen van een “*fair balance*”, waarbij zij wijzen op hun effectieve gezinscel en in het bijzonder op het hoger belang van de minderjarige kinderen. De Raad merkt vooreerst op dat waar verzoekers stellen dat “*het niet [is] omdat alle gezinsleden zouden terugkeren naar Tunesië dat er automatisch geen sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM*”, de Raad ervan uitgaat dat er sprake is van een vergissing in het verzoekschrift, daar verzoekers de Ghanese nationaliteit hebben en aldus geenszins naar Tunesië dienen te gaan.

3.14. De Raad merkt op dat niet ter betwisting staat dat eerste verzoeker, tweede verzoeker en de minderjarige kinderen een gezinscel vormen. Zoals zowel in de synthesesnota, als in de in punt 1.2. bedoelde onontvankelijkheidsbeslissing evenwel reeds werd vastgesteld, geldt de verplichting om (tijdelijk) terug te keren naar het herkomstland, voor elk van de gezinsleden, zodat ten gevolge van de bestreden beslissingen geen sprake is van een verbreking van de familiale banden. Enige onzekerheid over het voortbestaan van het gezinsleven is dan ook niet aan orde. Verder dient de Raad op te merken dat, hoewel verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de eenheid van het gezin niet de enige maatstaf inzake een onderzoek op grond van artikel 8 van het EVRM uitmaakt, zowel uit de synthesesnota als in de in punt 1.2 bedoelde onontvankelijkheidsbeslissing blijkt dat verweerder tevens rekening heeft gehouden met de overige concrete elementen die verzoekers’ zaak kenmerken. Verzoekers benadrukken dat de minderjarige kinderen, evenals tweede verzoeker, alhier school lopen, doch dienaangaande werd in de onontvankelijkheidsbeslissing gesteld dat tweede verzoeker reeds meerderjarig is, alsook geen bewijzen voorlegt dat hij is ingeschreven als volwaardige leerling aan een door de overheid erkende onderwijsinstelling, zijnde hogeschool of universiteit en dat aangaande de minderjarige kinderen niet wordt aangetoond dat zij geen scholing kunnen genieten in hun herkomstland of gespecialiseerd onderwijs of een gespecialiseerde infrastructuur behoeven, die niet voorhanden is in het herkomstland. Bovendien wijst de Raad erop dat uit de visumaanvragen van de kinderen blijkt dat zij in hun herkomstland “*étudiant(e)*” waren. Er blijkt aldus dat de minderjarige kinderen in het verleden in de mogelijkheid waren te studeren in Ghana. Verzoekers kunnen dan ook niet zonder meer stellen dat “*nergens in het dossier is terug te vinden dat de kinderen hun onderwijs kunnen verder zetten in Ghana*”. Verzoekers wijzen erop dat verweerder niet zonder meer elementen kan opwerpen, zonder dienaangaande enig bewijs van de feiten die hij aanbrengt aan te voeren, doch de Raad merkt op dat verweerder niet heeft gesteld dat de minderjarige kinderen naar school kunnen in hun herkomstland, doch wel dat verzoekers niet aantonen dat dit niet het geval zou zijn. Dit is terecht, aangezien de bewijslast in deze bij de aanvrager van een verblijfsmachtiging ligt. Hierbij kan de Raad enkel opmerken dat verzoekers op geen enkele wijze aannemelijk maken dat zij geen scholing zouden kunnen krijgen in Ghana, mede gelet op de indicatie dat de kinderen deze in het verleden reeds hebben kunnen verkrijgen. Waar verzoekers nog stellen dat er wordt voorbijgegaan aan de realiteit dat de kinderen steeds naar een Nederlandstalige school zijn gegaan, wijst de Raad erop dat verzoekers hiermee geenszins aantonen dat de kinderen niet opnieuw school zouden kunnen lopen in hun moedertaal. Hierbij wijst de Raad er in het bijzonder op dat – zoals tevens in de synthesesnota en in de onontvankelijkheidsbeslissing werd gesteld – de kinderen tot eind 2014 in Ghana hebben gewoond en geleefd. Zij verblijven aldus slechts drie jaar in België op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing. Verzoekers verwijzen nog naar verklaringen van de Vlaamse minister van Onderwijs dat het niet wenselijk is om leerlingen “*plots en midden in het schooljaar*” weg te halen uit de school en dat zulks een traumatische ervaring uitmaakt voor de kinderen. In deze dient de Raad op te merken dat de bestreden bevelen op het einde van het schooljaar werden betekend, met name op 12 juni 2017. Verzoekers werd een termijn van dertig dagen voor vrijwillige uitvoering van de bevelen gegeven, zodat de kinderen nog in staat waren hun lopend schooljaar af te ronden. Verzoekers verwijzen nog naar een onderzoek van teruggekeerde kinderen naar Kosovo, waaruit blijkt dat kinderen de uitwijzing als de verschrikkelijkste ervaring van hun leven ervaren. Zoals zij ook zelf erkennen, hebben verzoekers de Ghanese nationaliteit. Verder kan begrip worden opgebracht voor de moeilijke situatie van deze minderjarige kinderen, doch verzoekers kunnen bezwaarlijk de verwachting koesteren dat zij –

niettegenstaande hun onwettige verblijfssituatie – op het Belgische grondgebied kunnen verblijven, op de enkele grond dat zij vergezeld zijn van minderjarige kinderen. Hierbij kan de Raad naar onderstaande uiteenzetting verwijzen, waaruit blijkt dat in casu aandacht werd besteed aan de belangen van de minderjarige kinderen.

3.15. Zo werd door verweerder een afweging gemaakt van de banden die de minderjarige kinderen kunnen worden geacht te onderhouden in vergelijking met de banden met België. Zo werd er, zowel in de synthesesnota als in de onontvankelijkheidsbeslissing, op gewezen dat de kinderen slechts op 24 oktober 2014 naar België zijn gekomen. Hier kan erop worden gewezen dat aldus kan worden geacht dat hun banden en integratie met Ghana veel nauwer zijn deze alhier. Verder werd er ook op gewezen dat de moeder van de kinderen nog in het herkomstland verblijft. Verzoekers blijven voorhouden als zouden de minderjarige kinderen geen enkele band meer hebben met Ghana, doch tonen niet aan op grond waarvan zij zulks menen te kunnen stellen. Zij wijzen erop dat er sprake is van “*zeer jonge kinderen*”, die Ghana hebben achtergelaten, doch de Raad dient op te merken dat de kinderen op het ogenblik dat zij naar België kwamen respectievelijk zestien, dertien en acht jaar waren. Het oudste kind – thans tweede verzoeker – is op heden reeds meerderjarig en de twee jongere kinderen zijn thans elf en zestien jaar. Van “*zeer jonge kinderen*” is derhalve bezwaarlijk sprake. Aldus ligt een situatie van adolescenten voor, die het merendeel van hun leven in Ghana hebben doorgebracht, ten opzichte van slechts ongeveer drie jaar in België. In deze omstandigheden, kunnen verzoekers niet zonder meer voorhouden als zou het evident zijn dat de banden met het herkomstland volledig zijn teloorgegaan. Hierbij kan worden opgemerkt dat het EHRM reeds heeft gesteld dat een kind van twaalf jaar, dat de eerste zes jaar van zijn leven in het zijn herkomstland heeft gespendeerd, weliswaar goed geïntegreerd zal zijn in de ontvangende lidstaat, doch dat niet kan worden vastgesteld dat het uiterst moeilijk zou zijn voor het kind om zich opnieuw te vestigen in het herkomstland (cf. EHRM 8 maart 2016 I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk). De Raad herhaalt dat de moeder van de kinderen – waaromtrent niet concreet wordt aangetoond dat er geen reële gezinsband meer bestaat tussen haar en de kinderen, noch wordt geconcretiseerd waarom een aanwezigheid van de moeder in het leven van de kinderen niet in hun belang zou zijn – zich nog steeds in Ghana bevindt. Verder herhaalt de Raad dat uit de visumaanvragen van de kinderen tevens blijkt dat zij in hun herkomstland “*étudiant(e)*” waren. Aldus ligt een situatie van één thans meerderjarige zoon en twee adolescenten kinderen voor, die het merendeel van hun leven in hun herkomstland hebben gewoond en aldus zijn grootgebracht in het culturele en/of taalkundige omgeving van hun herkomstland (cf. EHRM 8 maart 2016 I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk), die aldaar klaarblijkelijk scholing genoten, wiens moeder in het herkomstland woont en wiens vader, d.i. eerste verzoeker, tevens de verplichting heeft om terug te keren naar het herkomstland. Hoewel verzoekers kunnen worden gevolgd waar zij stellen dat de nodige voorzichtigheid dient te worden gehanteerd ingeval minderjarige kinderen betrokken zijn, tonen zij, in het licht van deze concrete omstandigheden, niet aan dat in casu zou zijn gefaald in de “*fair balance*” tussen het algemeen belang van de Belgische overheid en het belang van verzoekers, inzonderheid dit van de minderjarige kinderen. Verzoekers kunnen ook niet dienstig verwijzen naar het arrest Jeunesse, waarin zij sterke gelijkenissen zien met hun eigen zaak. Zo zijn de feiten die aan voormeld arrest ten grondslag liggen geenszins gelijklopend met deze in huidige zaak. Immers hadden de betrokken kinderen in de zaak Jeunesse allen de Nederlandse nationaliteit zoals hun vader en geen enkele band met het herkomstland van hun moeder, Suriname, quod non in casu. Waar verzoekers nog een ongestaafd betoog voeren dat zij geen werkgelegenheid of woongelegenheid hebben in hun herkomstland en zich de vraag stellen hoe zij als gezin dienen te overleven in Ghana voor de afhandeling van een humanitair visum, wijst de Raad erop dat zij geen enkel begin van bewijs aanbrengen aangaande het gebrek aan elementaire voorzieningen in het herkomstland om in hun basisbehoeften te voorzien. Verzoekers betogen geen werk- of woongelegenheid te hebben in hun herkomstland, doch tonen dit niet aan. Zo tonen zij bijvoorbeeld niet aan dat zij niet opnieuw kunnen verblijven in de door de kinderen bij hun visumaanvraag opgegeven woonplaats in hun herkomstland. Waar verzoekers nog aangeven dat zij Ghana hebben verlaten omdat eerste verzoeker van mening was dat Ghana niet de beste optie is om zijn kinderen op te voeden, wijst de Raad erop dat – hoewel hiervoor begrip kan worden opgebracht – het EHRM reeds stelde dat minderjarige kinderen niet kunnen worden aanschouwd als een zogenaamde “*trump card*”, die de overheid verplicht alle kinderen die een betere levenskwaliteit zouden kunnen hebben in de verdragsstaat, op het grondgebied toe te laten (EHRM 8 maart 2016 I.A.A. e.a. t. Verenigd Koninkrijk). Verzoekers’ bloot betoog ten slotte dat er ernstige hinderpalen zijn om hun gezinsleven verder effectief uit te bouwen in Ghana en hun betoog dat zij nooit enige inbreuk op de openbare orde hebben gepleegd, kan bezwaarlijk volstaan om de balans in hun voordeel te doen omslaan, te meer daar aangezien eerste verzoekers huwelijk werd vernietigd als een schijnhuwelijk, hij wel degelijk een inbreuk gepleegd heeft op de openbare orde

3.16. Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest, kan volstaan worden met een verwijzing naar de uiteenzetting in punt 3.15., waaruit blijkt dat verzoekers niet aantonen dat het hoger belang van de minderjarige kinderen niet afdoende in overweging zou zijn genomen, gelet op de in punt 1.2. bedoelde beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA